

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jan Voogsgeerd

Strona pozwana: Navimer SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Cassatie van België — Wykładnia art. 6 ust. 2 lit. b) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 r. (Dz.U. 1980 L 266, s. 1) — Przepisy mające zastosowanie w przypadku braku wyboru prawa właściwego — Umowa o pracę — Pracownik, który zazwyczaj nie świadczy pracy w jednym i tym samym państwie — Pierwszy mechanik na statku

Sentencja

1) Artykuł 6 ust. 2 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 r. należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, przed którym toczy się sprawa, musi najpierw ustalić, czy w ramach wykonania umowy pracownik zazwyczaj świadczy pracę w jednym państwie, czyli państwie, w którym lub z którego — przy uwzględnieniu ogółu elementów cechujących wspomnianą działalność — pracownik wywiązuje się z zasadniczej części swoich obowiązków wobec pracodawcy.

2) W razie uznania przez sąd krajowy, że nie może on rozstrzygnąć przedstawionego mu sporu w oparciu o art. 6 ust. 2 lit. a) wspomnianej konwencji, art. 6 ust. 2 lit. b) tej konwencji należy interpretować następująco:

— pojęcie „przedsiębiorstwa, w którym pracownik został zatrudniony” należy rozumieć w ten sposób, iż odnosi się ono wyłącznie do przedsiębiorstwa, które dokonało zatrudnienia pracownika a nie do przedsiębiorstwa, z którym pracownik jest powiązany poprzez rzeczywiste wykonywanie pracy;

— posiadanie osobowości prawnej nie stanowi wymogu, który zgodnie z tym przepisem musi zostać spełniony przez przedsiębiorstwo pracodawcy;

— przedsiębiorstwo innego podmiotu niż ten, którego przedsiębiorstwo formalnie jest pracodawcą i z którym jest ono powiązane, może zostać uznane za pracodawcę w rozumieniu art. 6 ust. 2 lit. b) wspomnianej konwencji, jeżeli obiektywne okoliczności umożliwiają stwierdzenie, że rzeczywista sytuacja jest odmienna niż ta, która wynika z treści umowy i to nawet wtedy, gdy uprawnienie do wydawania poleceń nie zostało formalnie przeniesione na ten inny podmiot.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Hauptzollamt Hamburg-Hafen przeciwko Afasia Knits Deutschland GmbH

(Sprawa C-409/10) (¹)

(Wspólna polityka handlowa — Preferencyjne traktowanie produktów pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) — Nieprawidłowości wykryte podczas dochodzenia przeprowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) w państwie AKP wywozu — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych)

(2012/C 39/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Strona pozwana: Afasia Knits Deutschland GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 32 protokołu nr 1 w sprawie definicji pojęcia „produktów pochodzących” oraz w sprawie metod współpracy administracji Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisanej w Kotonu 23 czerwca 2000 r. (Dz.U. L 317, s. 3) oraz art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Wywóz tekstyliów wyprodukowanych w Chinach z Jamajki do Unii Europejskiej — Kontrola po zwolnieniu towarów dowodów pochodzenia przeprowadzona przez OLAF, a nie przez organy celne kraju wywozu, jak przewiduje rzeczony protokół nr 1 — Ochrona ewentualnych uzasadnionych oczekiwań importera

Sentencja

1) Artykuł 32 protokołu nr 1 załącznika V do Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisanej w Kotonu 23 czerwca 2000 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty decyzją Rady nr 2003/159/WE z dnia 19 grudnia 2002 r., należy interpretować w ten sposób, że wyniki kontroli po zwolnieniu towarów dotyczącej prawidłowości pochodzenia towarów wskazanego w świadectwach EUR.1 wydanych przez państwo AKP i zasadniczo polegającej na dochodzeniu przeprowadzonym przez Komisję, a konkretniej przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych, w tym państwie i na jego zaproszenie, wiążą organy państwa członkowskiego, do którego zostały wwiezione towary, jeżeli — czego ocena należy do sądu krajowego — organy te otrzymały dokument jednoznacznie uznający, iż to państwo AKP uznało owe wyniki za swoje.

2) Artykuł 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy świadectwa EUR.1 wydane na przywóz towarów do Unii Europejskiej zostały uznane za nieważne na tej podstawie, że wydanie tych świadectw jest obciążone nieprawidłowościami oraz że wskazane w nich pochodzenie preferencyjne nie mogło zostać potwierdzone na podstawie kontroli po zwolnieniu towarów, importer nie może sprzeciwić się retrospektywnemu pobraniu należności celnych przywozowych, podnosząc, iż nie można wykluczyć, że w rzeczywistości niektóre z tych towarów posiadały rzeczony pochodzenie preferencyjne.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.10.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione — Włochy) — Banca Antoniana Popolare Veneta spa, incorporante la Banca Nazionale dell'Agricoltura spa przeciwko Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-427/10) (¹)

(VAT — Zwrot nienależnie uiszczzonego podatku — Przepisy krajowe przewidujące możliwość wystąpienia o zwrot nienależnego świadczenia przed różnymi organami sądowymi w różnych terminach, w zależności od tego, czy chodzi o usługobiorcę, czy o usługodawcę — Możliwość żądania przez usługobiorcę zwrotu podatku od usługodawcy po wygaśnięciu terminu na złożenie przez tego ostatniego wniosku do organów podatkowych — Zasada skuteczności)

(2012/C 39/08)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Banca Antoniana Popolare Veneta spa, incorporante la Banca Nazionale dell'Agricoltura spa

Strona pozwana: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte suprema di cassazione — Wykładnia art. 17 ust. 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Zwrot nienależnie uiszczzonego podatku — Przepisy krajowe przewidujące możliwość wystąpienia o zwrot przed różnymi organami sądowymi w różnych terminach, w zależności od tego czy chodzi o nabywcę/zleceniodawcę usług poboru podatku (termin dziesięcioletni) czy o

sprzedającego/usługodawcę (termin dwuletni) — Możliwość żądania przez nabywcę/zleceniodawcę zwrotu podatku od sprzedającego/usługodawcy po wygaśnięciu terminu na złożenie wniosku przez tego ostatniego — Zasady neutralności podatkowej, skuteczności i niedyskryminacji.

Sentencja

Zasada skuteczności nie sprzeciwia się przepisom krajowym dotyczącym zwrotu nienależnego świadczenia, które przewidują dłuższy termin przedawnienia roszczenia o zwrot nienależnego świadczenia na podstawie prawa cywilnego zgłaszanego przez usługobiorcę względem usługodawcy będącego podatnikiem podatku od wartości dodanej niż szczególny termin przedawnienia roszczenia o zwrot na podstawie prawa podatkowego zgłaszanego przez owego usługodawcę względem organów podatkowych, o ile podatnik ten może rzeczywiście żądać zwrotu owego podatku od wskazanych organów. Ten ostatni z wskazanych warunków nie jest spełniony, gdy zastosowanie tego rodzaju przepisów prowadzi do całkowitego pozbawienia podatnika prawa do uzyskania od organów podatkowych zwrotu nienależnie uiszczzonego podatku od wartości dodanej, który ów podatnik sam zobowiązany był zwrócić usługobiorcy.

(¹) Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 15 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret — Dania) — Niels Møller przeciwko Haderslev Kommune

(Sprawa C-585/10) (¹)

(Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Dyrektywa 96/61/WE — Punkt 6.6 lit. c) załącznika I — Instalacje do intensywnej hodowli świń wyposażone w więcej niż 750 miejsc dla macior — Kwestia włączenia do tej liczby miejsc dla loszek)

(2012/C 39/09)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Niels Møller

Strona pozwana: Haderslev Kommune

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Vestre Landsret — Wykładnia pkt 6.6 załącznika I do dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26) — Instalacje do intensywnej hodowli drobiu i świń, wyposażone w więcej niż 750 stanowisk dla macior — Kwestia włączenia do tej liczby miejsc dla loszek (samice świń po osiągnięciu dojrzałości płciowej, które się jeszcze nie oprosiły)